

THE HATE U GIVE

Angie Thomas

The Hate U Give

Vertaald door Jasper Mutsaers

moon
young adult

Oorspronkelijke titel *The Hate U Give*
Oorspronkelijk uitgegeven door Balzer + Bray, 2017
© A. C. Thomas, 2017
© Vertaling uit het Engels: Jasper Mutsaers, 2017
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017
© Omslagbeeld: Debra Cartwright
© Omslagontwerp: Jenna Stempel
© Auteursfoto: Anissa Hidouk
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3717 5
ISBN 978 90 488 3718 2 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn oma,
die me liet inzien dat er
ook lichtpuntjes zijn in de duisternis

DEEL 1

WANNEER HET GEBEURT

1

Ik had niet naar dit feestje moeten gaan.

Ik weet niet eens of ik hier wel thuishoor. En dat is niet omdat ik me er te goed voor voel. Er zijn gewoon plekken waar mezelf zijn niet goed genoeg is. Waar geen enkele versie van mij goed genoeg is. Het *spring break*-feest van Big D is zo'n plek.

Ik wurm mezelf langs bezwete lijven en loop achter Kenya aan, haar krullen vallen dansend over haar schouders. Er hangt een waas in de kamer, het ruikt naar wiet en de muziek doet de vloer trillen. Een of andere rapper roept ons op te nae-nae'en, en begint enthousiast 'Hé!' te roepen als hij ziet dat iedereen in zijn eigen stijl meedoet. Kenya houdt haar glas omhoog en danst zich een weg door de menigte. Omdat ik koppijn heb van de veel te harde muziek en misselijk ben van de wietlucht, zou het me verbazen als ik zonder te knoeien de overkant haal.

We staan er middenin. Het huis van Big D is afgeladen vol. Ik wist wel dat iedereen, maar dan ook echt iederéén naar zijn feestjes gaat – iedereen behalve ik – maar Jezus, ik wist niet dat het zo druk zou zijn. De meiden hebben geweldig uitziend geverfd, gekruld of juist gesteild haar. Kom ik aan met mijn paardenstaart. Gasten met nieuwe pata's en afgezakte broeken staan zo dicht bij de meisjes te heupwiegen dat ze nog net geen condooms nodig hebben. Oma zegt altijd dat er in het voorjaar liefde in de lucht hangt. Dat is in Garden Heights niet per se het geval, wel worden er in de winter veel baby's geboren. Het zou me niet verbazen als veel van hen op het feestje van Big D verwekt worden. Hij geeft het altijd op vrijdag,

omdat je dan zaterdag hebt om bij te komen en zondag om spijt te hebben.

‘Loop niet zo achter me aan en ga dansen, Starr,’ zegt Kenya. ‘Iedereen denkt dat je je daar te goed voor voelt.’

‘Ik wist niet dat zoveel mensen in Garden Heights gedachten konden lezen.’ Of dat ze me op een andere manier kennen dan ‘de dochter van Big Mav die in de winkel werkt’. Ik neem een slok en spuug het uit. Ik wist dat het niet alleen vruchtensap was, maar dit is veel sterker spul dan ik gewend ben. Dit kun je geen bowl meer noemen. Dit is pure alcohol. Ik zet het op de salontafel en zeg: ‘Geweldig hoor, dat iedereen weet wat ik denk.’

‘Hé, kan ik er wat aan doen? Je doet net alsof je niemand kent omdat je op een andere school zit.’

Dat hoor ik nou al zes jaar, sinds mijn ouders me naar Williamson Prep stuurden. ‘Boeien,’ mompel ik.

‘Het helpt ook als je je niet zou kleden als een...’ Ze haalt haar neus op als ze haar blik van mijn sneakers naar mijn oversized hoody laat glijden. ‘Die hoody. Is die niet van mijn broer?’

Ze bedoelt ónze broer. Kenya en ik hebben dezelfde oudere broer, Seven. Maar zij en ik zijn geen familie. Haar moeder is Sevens moeder, en mijn vader is Sevens vader. Gekkenhuis, ik weet het. ‘Klopt, is van hem.’

‘Natuurlijk. Weet je wat iedereen ook denkt? Dat je mijn vriendin bent.’

‘Zie ik eruit alsof dat me iets kan schelen?’

‘Nee! En dat is precies het probleem!’

‘Whatever.’ Als ik had geweten dat meegaan naar dit feestje inhield dat het de aflevering *Extreme Makeover: Starr* zou worden, was ik thuisgebleven om herhalingen te kijken van *The Fresh Prince*. Mijn Jordans zitten lekker, en hé, ze zijn nieuw. Dat kan niet iedereen zeggen. De hoody is veel te groot, maar dat vind ik fijn. Bovendien: als ik hem over mijn neus trek, ruik ik de wiet niet.

‘Nou, ik ga niet de hele avond voor oppas spelen, dus doe iets,’ zegt Kenya en ze kijkt om zich heen. Kenya zou model kunnen zijn, als ik heel eerlijk ben. Ze heeft een perfecte donkerbruine huid – volgens mij heeft ze nooit puistjes – een beetje schuin staande bruine ogen en lange wimpers die niet uit een doosje komen. Ze heeft ook de perfecte lengte voor modellenwerk, maar is iets dikker dan die tandenstokers op de catwalk. Ze draagt nooit twee keer dezelfde kleding. Haar vader, King, ziet daarop toe.

Kenya is zo ongeveer de enige met wie ik omga in Garden Heights – het is moeilijk om vrienden te maken als je op een school zit op drie kwartier afstand en je een sleutelkind bent dat alleen in de zaak van haar ouders komt. Het is makkelijk om te chillen met Kenya, omdat we Seven gemeenschappelijk hebben. Ze maakt er alleen wel vaak een puinhoop van. Ze maakt altijd ruzie met iedereen, om daarna snel te zeggen dat haar vader ze wel een lesje zal leren. En dat doet hij ook, maar ik wilde dat ze het een keer zou oplossen zonder steeds die troef te gebruiken. Dat zou ik ook kunnen doen. Iedereen weet dat je met mijn vader, Big Mav, geen loopje moet nemen, en van zijn kinderen moet je helemaal afblijven. En toch zie je mij geen rotzooi trappen.

Nou ook weer, op Big D’s feestje. Kenya staat Denasia Allen vuil aan te kijken. Ik kan me niet veel herinneren van Denasia, maar ik herinner me wel dat zij en Kenya elkaar al heel lang niet mogen. Nu staat Denasia ergens midden in de kamer met een of andere gast te dansen zonder aandacht te besteden aan Kenya. Maar waar we ook staan, Kenya weet haar te vinden en gaat naar haar staan loeren. En op een gegeven moment voel je dat iemand naar je kijkt, zeker als het iemand is die ruzie zoekt.

‘Ik kan haar niet uitstaan,’ zegt Kenya, kokend van woede. ‘Laatst stonden we in de rij in de kantine, oké? Zij staat achter me uit haar nek te lullen. Ze noemde mijn naam niet, maar ik wist dat het over mij ging, dat ik DeVante wilde versieren.’

‘Serieus?’ zeg ik, omdat dat van me verwacht wordt.

‘Uh-huh. Ik hoef ’m niet.’

‘Weet ik.’ Ik heb echt geen idee wie DeVante is. ‘En wat deed jij toen?’

‘Wat denk je? Ik draaide me om en vroeg of ze een probleem met me had. Werkt altijd, want ze zei: “Ik had het helemaal niet over jou”, wat dus écht wel zo was. Jij hebt zo’n mazzel dat je op die blanke school zit waar niet zulke hoeren op zitten.’

Tuurlijk. Nog geen vijf minuten geleden was ik een verwaand kreng omdat ik op Williamson zit. En nou heb ik mazzel? ‘Geloof me, er zitten ook hoeren bij mij op school. Bitches heb je overal.’

‘We gaan haar vanavond te grazen nemen.’ Kenya’s boze blik bereikt het toppunt. Denasia voelt hem prikken en kijkt Kenya recht aan. ‘Uh-huh,’ bevestigt Kenya, alsof Denasia haar hoort. ‘Let maar op.’

‘Wacht even? Wij? Moest ik daarom per se mee naar dit feestje? Zodat je een slaafje achter de hand hebt?’

Ze heeft het lef om beledigd te kijken. ‘Alsof je iets beters te doen had! Of iemand anders om mee te chillen. Wees blij, muts.’

‘Pardon, Kenya? Ik heb heus wel vrienden, hoor, dat weet je best.’

Ze rolt met haar ogen. Uitgebreid. Een paar seconden lang is alleen het wit zichtbaar. ‘Die kaktrutjes bij jou op school tellen niet.’

‘Ze zijn niet bekakt, en ze tellen wel.’ Vind ik. Maya en ik zijn cool. Ik weet alleen even niet zo goed hoe de vlag erbij hangt tussen Hailey en mij. ‘En trouwens, als je denkt dat mij meesleuren in een vechtpartij goed is voor mijn sociale leven, dan heb ik nieuws voor je. Jezus, er is altijd gezeik met jou.’

‘Please, Starr?’ Ze zegt het met een langgerekte stem. Te lang. ‘We gaan het als volgt doen. We wachten tot ze wegloopt bij DeVante, oké? En dan...’

Mijn mobiel trilt tegen mijn bovenbeen en ik kijk naar het scherm. Sinds ik niet meer opneem als hij belt, stuurt Chris appjes.

Kunnen we praten?

Ik bedoelde het niet zo.

Natuurlijk niet. Hij had iets heel anders in gedachten gisteren, en dat is het 'm nou juist. Ik laat de telefoon in mijn zak glijden. Ik weet niet wat ik moet zeggen, ik praat wel een andere keer met hem.

'Kenya!' roept iemand.

Er komt een lichtgetint meisje met ultrasteil haar door de menigte op ons aflopen. Gevolgd door een lange jongen met een zwart-witte afrohanenkam. Ze omhelzen Kenya allebei en zeggen hoe leuk ze eruitziet. Mij zien ze niet staan.

'Waarom zei je niet dat je zou komen?' zegt het meisje en ze steekt haar duim in haar mond. Daar heeft ze een overbeet aan overgehouden. 'Dan had je kunnen meerijden.'

'Nee, joh. Ik moest Starr ophalen,' zegt Kenya. 'We zijn komen lopen.'

Dan pas zien ze me, terwijl ik toch echt dichtbij sta.

De gozer met de hanenkam bekijkt me van top tot teen. Hij fronst heel kort, maar ik zie het. 'Ben jij niet de dochter van Big Mav die in de winkel werkt?'

Zie je wel. Alsof het de naam is die op mijn geboortebewijs staat. 'Ja, klopt.'

'Aaaaah,' zegt het meisje. 'Je kwam me al zo bekend voor. We hebben bij elkaar in de klas gezeten. Bij mevrouw Bridge. Ik zat achter je.'

'O.' Ik weet dat dit het moment is waarop ik haar zou moeten herkennen, maar helaas. Kenya heeft waarschijnlijk gelijk – ik ken écht niemand. Ze komen me bekend voor, maar je krijgt er geen naam of levensverhaal bij als je hun boodschappen staat in te pakken.

Ik lieg gewoon. 'Ja, dat weet ik.'

'Mens, lieg niet,' zegt de gast. 'Je hebt geen idee wie ze is.'

'*Why you always lying?*' zingen Kenya en het meisje in koor. De gast valt in, en ze barsten in lachen uit.

'Lief doen, Bianca en Chance,' zegt Kenya. 'Het is Starrs eerste feestje. Ze mag van haar ouders nooit nergens heen.'

Ik kijk haar van opzij aan. 'Ik mag heus wel naar feestjes, Kenya.'

‘Zijn jullie haar ooit ergens feestend tegengekomen?’ vraagt Kenya.

‘Nope!’

‘Dat bedoel ik. En nee, saai blanke kakfeestjes tellen niet.’

Chance en Bianca hinniken van het lachen. Fuck, ik wil gewoon verdwijnen in mijn hoody.

‘Die gebruiken toch pure MDMA of zo?’ vraagt Chance. ‘Witte kids zijn niet vies van een pilletje.’

‘En ook niet van Taylor Swift,’ zegt Bianca om de duim in haar mond heen pratend.

Daar hebben ze wel een beetje gelijk in, maar dat ga ik echt niet tegen ze zeggen. ‘Neuh, hun feestjes zijn best dope eigenlijk. Laatst trad J. Cole nog op op iemands verjaardag.’

‘Shit. Serieus?’ vraagt Chance. ‘Shít. Bitch, de volgende keer moet je me uitnodigen. Ik feest wel mee met die blanken.’

‘Anyways,’ zegt Kenya met luide stem. ‘We wilden dus Denasia te grazen gaan nemen. Die kut die met DeVante aan het dansen is.’

‘Oké,’ zegt Bianca. ‘Je weet dat ze vet over je roddelt, toch? Vorige week in de les van meneer Donald toen Aaliyah me zei...’

Chance rolt met zijn ogen. ‘Ugh! Meneer Donald.’

‘Je bent gewoon pissed omdat-ie je eruit zette,’ zegt Kenya.

‘Echt wel!’

‘Dus. Aaliyah zei,’ begint Bianca.

Ik haak af als het over klasgenoten en leraren gaat die ik niet ken. Kan ik niet over meepraten. Niet dat het iets uitmaakt. Ik ben onzichtbaar.

Dat gevoel heb ik hier vaak.

Midden in hun klaagzang over Denasia en hun leraren zegt Kenya iets over drank halen, en met zijn drieën lopen ze weg. Zonder mij.

Opeens ben ik Eva in de Hof van Eden nadat ze van de appel heeft gegeten – het is alsof ik besef dat ik naakt ben. Ik sta alleen op een feestje waar ik niet thuishoor, en waar ik zo goed als niemand ken. En degene die ik wél ken, loopt net weg.

Kenya heeft weken lopen smeken of ik mee wilde. Ik wist dat ik het vreselijk zou vinden, maar steeds als ik nee zei tegen Kenya, zei ze dat ik me 'te goed voelde voor een feestje in deze buurt'. Ik werd een beetje moe van dat gezeur en besloot haar te laten zien dat ze ongelijk had. Het enige probleem is dat Black Jesus eraan te pas had moeten komen om mijn ouders ervan te overtuigen dat ik erheen zou mogen. En nu hoop ik dat diezelfde Black Jesus me redt als ze erachter komen dat ik gegaan ben.

Iedereen kijkt me aan met zo'n blik van: wie is die chick die als een loser tegen de muur staat? Ik steek mijn handen in mijn zakken. Zolang ik cool doe en me met niemand bemoei, is er niks aan de hand. Het ironische is dat ik op Williamson niet cool hoeft te doen – ik ben het per definitie omdat ik een van de weinige zwarten ben. In Garden Heights moet ik ook echt laten zien dat ik het ben, en daar is meer voor nodig dan retro-Jordans kopen op de dag dat ze uitkomen.

Grappig hoe dat bij witte kids werkt. Het is cool om zwart te zijn tot het moeilijk wordt om zwart te zijn.

'Starr!' hoor ik een bekende stem zeggen.

De zee van mensen wijkt alsof hij een zwarte Mozes is. Gasten geven hem een high five en de meisjes verrekken hun nek om naar hem te kunnen kijken. Hij glimlacht naar me, en de kuiltjes in zijn wangen ondermijnen zijn gangsterlook.

Khalil is oké, ik kan niet anders zeggen. En ik ging vroeger met hem in bad. Nee, niet op dié manier, maar in de tijd dat we giechelden omdat hij een plasser had en ik, volgens zijn oma, voorbillen. En het was niet ziek of zo, ik zweer het.

Hij omhelst me en ruikt naar zeep en talkpoeder. 'Alles goed, meisje? Tijd niet gezien.' Hij laat me los. 'Je stuurt me nooit geen appjes. Alles oké?'

'Ik heb het druk met school en basketbal,' zeg ik. 'Maar ik ben altijd in de winkel. Jij bent degene die zich nooit laat zien.'

De kuiltjes verdwijnen. Hij veegt zijn neus af, zoals altijd als hij gaat liegen. 'Ik was druk.'

Dat is te zien. Splinternieuwe Jordans, friskewassen wit t-shirt, diamanten in zijn oren. Als je opgroeit in Garden Heights, weet je wat iemand bedoelt als hij zegt dat hij het 'druk' heeft.

Fuck. Ik wilde alleen dat hij het niet 'druk' had. Ik weet niet of ik moet huilen of hem moet slaan.

Maar ik kan niet boos worden op Khalil met zijn lichtbruine ogen. Het is net alsof ik weer tien ben en in de kelder sta van de Christ Temple Church en op het bijbelvakantiekamp mijn eerste kus krijg, van hem. Ik realiseer me opeens dat ik een hoody draag en er niet uitzie... en dat ik al een vriendje heb. Ik reageer momenteel misschien niet op zijn berichten, maar Chris is wel mijn vriendje, en dat wil ik graag zo houden.

'Hoe is het met je oma?' vraag ik. 'En met Cameron?'

'Goed. Oma is wel ziek.' Khalil neemt een slok. 'De dokter zegt dat ze kanker heeft of zo.'

'Shit. Wat erg, K.'

'Ja, ze krijgt chemo. En een pruik; dat vindt ze minder.' Hij lacht zonder kuiltjes in zijn wangen te krijgen. 'Het komt wel goed.'

Het is eerder wens dan waarheid. 'Helpt je moeder met Cameron?'

'Die lieve Starr toch. Zoekt altijd naar het goede in de mens. Je weet best dat ze niks doet.'

'Ik mag het toch wel vragen? Ze was laatst in de winkel. Zag er beter uit.'

'Tijdelijk,' zegt Khalil. 'Ze zegt dat ze wil afkicken, maar dat zegt ze zo vaak. Ze is een paar weken clean, besluit om nog één keer een shot te nemen en is weer verloren. Maar zoals ik al zei: met mij gaat het goed, met oma gaat het goed en met Cameron gaat het goed.' Hij haalt zijn schouders op. 'En daar gaat het om.'

'Da's waar,' zeg ik, maar ik denk terug aan de nachten die ik met Khalil doorbracht op hun veranda, wachtend tot zijn moeder thuiskwam. Of hij het nou leuk vindt of niet, hij geeft ook om haar.

Er begint een ander nummer, Drake rapt door de speakers. Ik knik op de maat van de muziek en rap binnensmonds mee. Op de

dansvloer brult iedereen: ‘*Started from the bottom, now we’re here.*’ Sommige dagen voelt het alsof Garden Heights *the bottom* is, maar toch delen we het gevoel dat het altijd erger kan.

Khalil staat naar me te kijken. Er begint zich een glimlach te vormen op zijn gezicht, maar hij schudt zijn hoofd. ‘Niet normaal dat jij die zeikerige Drake nog steeds goed vindt.’

Ik gaap hem aan. ‘Geen kwaad woord over mijn echtgenoot!’

‘Je cheesy echtgenoot. *Baby, you my everything, you all I ever wanted,*’ zingt Khalil met een zeurderig stemmetje. Ik geef hem een zet met mijn schouder en hij moet lachen, waarbij hij met zijn drankje knoeit. ‘Je weet best dat hij zo klinkt!’

Ik duw hem weg. Hij tuit zijn lippen en maakt een zoengeluid. We hebben elkaar maanden niet gezien, maar gaan gewoon door waar we gebleven zijn.

Khalil pakt een servet van de salontafel en veegt de drank van zijn Jordans – de Three Retros. Die kwamen een paar jaar geleden uit, maar zijn nog steeds vet. Ze kosten iets van driehonderd dollar, als je tenminste geluk hebt op eBay en iemand ze voor weinig wegdoet. Chris had geluk. De mijne waren een koopje: honderdvijftig dollar, maar ik heb een kindermaatje. Dankzij mijn kleine voeten hebben Chris en ik dezelfde sneakers. Ja, zo’n stel zijn we. Shit man, en toch zijn we hip. Nou moet-ie alleen nog even leren om normaal te doen.

‘Goeie pata’s,’ zeg ik tegen Khalil.

‘Thanks.’ Hij schrobt de schoenen met zijn servet. Ik krimp ineen. Met elke beweging die hij maakt, schreeuwen de schoenen om hulp. Serieus, elke keer dat een sneaker verkeerd wordt schoon-gemaakt, sterft er een kitten.

‘Khalil,’ zeg ik, en ik moet me inhouden om het servet niet uit zijn handen te rukken. ‘Vegen of deppen. Niet schrobben. Echt niet.’

Hij kijkt grijnzend op. ‘Oké, juffrouw Sneakerkop.’ En dank u, Black Jesus, hij dept. ‘Het was jouw schuld dat ik knoeide, dus jij zou ze eigenlijk moeten schoonmaken.’

‘Dat kost je zestig dollar.’

‘Zestig?’ roept hij, en hij komt overeind.

‘*Hell yeah*. En tachtig als ze gladde zolen hadden.’ Die zijn namelijk kut om schoon te maken. ‘Schoonmaaksetjes zijn niet gratis. En trouwens, je barst van het geld als je zulke schoenen kunt kopen.’

Khalil neemt een slok en mompelt, alsof hij niks gehoord heeft: ‘Damn, wat sterk,’ en hij zet zijn bekertje op de salontafel. ‘Zeg tegen je vader dat ik binnenkort even langskom. Er spelen wat dingetjes die ik met ’m wil bespreken.’

‘Wat voor dingetjes?’

‘Grotemensendingen.’

‘Want jee, wat ben jij inderdaad volwassen.’

‘Ik ben vijf maanden, twee weken en drie dagen ouder dan jij.’ Hij knipoogt. ‘Ik weet het nog.’

Er ontstaat wat commotie op de dansvloer. Er wordt boven de muziek uit ruziegemaakt. Er wordt over en weer gevloekt.

Mijn eerste gedachte? Kenya is, zoals ze al had gezegd, op Denasia afgestapt. Maar de stemmen zijn zwaarder.

Pang! Er klinkt een schot. Ik duik weg.

Pang! Nog een schot. Iedereen rent in paniek naar de uitgang, wat tot nog veel meer gevloek en vechtpartijen leidt, omdat niet iedereen tegelijk naar buiten kan.

Khalil grijpt mijn hand. ‘Kom.’

Er zijn veel te veel mensen en er is veel te veel zwart krullend haar om Kenya te onderscheiden. ‘Wacht. Kenya...’

‘Geen tijd voor. Meekomen!’

Hij sleurt me mee door de mensenmassa, duwt mensen opzij en gaat op tenen staan. Dat alleen al is genoeg om neergeschoten te worden. Ik kijk of ik Kenya ergens zie tussen de paniekerige gezichten, maar ze is nog steeds nergens te bekennen. Ik hoef niet te zien op wie er geschoten is of wie de schutter is. Als je niks gezien hebt kun je ook niemand verraden.

Buiten scheuren auto's weg en iedereen rent de kant op waar geen schoten worden gelost. Khalil voert me mee naar een Chevrolet Impala die onder een zwak schijnende lantaarnpaal geparkeerd staat. Hij duwt me er via de bestuurderskant in en ik klauter naar de passagiersstoel. We gaan er met gierende banden vandoor en laten de chaos achter ons.

'Altijd gezeik,' mompelt hij. 'Er wordt altijd wel iemand neergeschoten.'

Hij lijkt mijn ouders wel. Daarom mag ik dus 'nooit nergens heen', om met Kenya's woorden te spreken. In Garden Heights althans.

Ik stuur Kenya een berichtje. Ik hoop dat ze oké is. Ik denk niet dat die kogels voor haar bestemd waren, maar kogels gaan waar ze willen.

Kenya antwoordt vrij snel.

Alles goed.

Ik heb die kut in de smiezen. Ze gaat eraan.

Waar jij?

Dit geloof je toch niet? We hebben net moeten rennen voor ons leven en zij wil vechten? Ik neem niet de moeite om te antwoorden.

De Impala van Khalil is cool. Niet zo opzichtig als die van veel gasten. Ik zag bij het instappen geen opzichtige velgen en er zitten scheurtjes in de leren bekleding. Maar het interieur is opzichtig limoengroen, dus het is geen standaardmodel.

Ik pulk aan een van de scheurtjes. 'Op wie werd er geschoten, denk je?'

Khalil pakt een borstel uit het vakje in het portier.

'Ik denk iemand van King Lord,' zegt hij, de borstel door zijn haar halend. 'Er kwamen tegelijk met mij wat gasten binnen van de Garden Disciples. Je kon erop wachten.'

Ik knik. Garden Heights is al twee maanden een slagveld waarop om territorium gevochten wordt. Ik ben geboren als 'koningin' omdat mijn vader een King Lord was, maar toen hij eruit stapte, verloor ik mijn koninklijke straatstatus. En ook al ben ik ermee opgegroeid, ik snap niet dat iemand vecht voor een straat die van niemand is.

Khalil laat de borstel in het portier vallen en zet de stereo harder, er schalt een oud rapnummer dat mijn vader constant draait door de auto. Ik frons. ‘Waarom luister je altijd naar die oude shit?’

‘Man! Doe effe normaal! Tupac is een held.’

‘Twintig jaar geleden, ja.’

‘Nee, nog steeds. Luister maar.’ Hij wijst naar me, wat betekent dat hij een filosofisch Khalil-momentje heeft. ‘Pac zei dat Thug Life stond voor The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody.’

Ik trek mijn wenkbrouwen op. ‘Eh...?’

‘Luister dan! The Hate U – met een U – Give Little Infants Fucks Everybody. T-H-U-G-L-I-F-E. Wat de maatschappij er bij de jeugd in pompt, komt er weer uit als je groot bent. Snap je?’

‘Fuck. Ja.’

‘Zie je nou wel? Hij doet er nog wél toe.’ Hij knikt op de maat van de muziek en rapt mee, maar ik vraag me ondertussen af hoe hij *everybody fucks*. Ik denk dat ik het wel weet, maar ik hoop dat ik ernaast zit. Ik wil het uit zijn mond horen.

‘Waar heb je het zo druk mee?’ vraag ik. ‘Mijn vader zei een paar maanden geleden dat je ontslag had genomen. Ik heb je daarna niet meer gezien.’

Hij gaat dichterbij het stuur zitten. ‘Waar wil je dat ik je afzet: thuis of bij de winkel?’

‘Khalil...’

‘Thuis of bij de winkel?’

‘Als je die troep verkoopt...’

‘Hou je erbuiten, Starr! Maak je om mij maar geen zorgen. Ik doe wat ik moet doen.’

‘Bullshit. Je weet best dat mijn vader je zou helpen.’

Hij veegt zijn neus weer af voor hij begint te liegen. ‘Ik heb geen hulp nodig, oké? En van dat hongerloontje dat je vader betaalde werd ik ook niet beter. Ik had geen zin meer om te moeten kiezen tussen iets te eten hebben of het licht aan kunnen doen.’

‘Ik dacht dat je oma ook werkte?’

‘Deed ze ook. Toen ze ziek werd, zeiden die clowns in het ziekenhuis dat ze een oplossing zouden zoeken. Twee maanden later, toen bleek dat ze door de chemo niet meer met zware vuilnisbakken kon sjouwen, werd ze ontslagen.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Hilarisch, toch? Het fucking z*í*ekenhuis ontsloeg haar omdat ze ziek was.’

Er valt een stilte in de Impala, Tupac, die vraagt in wie ik geloof, niet meegerekend. Ik zou het niet weten.

Mijn telefoon trilt weer, het is waarschijnlijk Chris die om vergiffenis smeekt of Kenya die hulp nodig heeft met Denasia. Het blijkt mijn grote broer te zijn, met zijn eeuwige hoofdletters. Geen idee waarom hij dat doet. Hij denkt waarschijnlijk dat ik erdoor geïntimideerd word. Echt niet, het irriteert me mateloos.

WAAR ZIT JE?

IK HOOP SERIEUS DAT KENYA EN JIJ NIET OP DAT FEESTJE ZIJN.

ER IS IEMAND NEERGESCHOTEN GELOOF IK.

Er is maar één ding erger dan overbezorgde ouders, en dat is een overbezorgde broer. Zelfs Black Jesus staat machteloos tegenover Seven.

Khalil kijkt me aan. ‘Seven, zeker?’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Omdat je altijd een gezicht trekt alsof je iemand wilt slaan als jullie met elkaar praten. Weet je nog dat hij op je verjaardag maar blééf zeggen wat voor wens je moest doen?’

‘Tot ik ’m op z’n bek sloeg.’

‘En toen werd Natasha kwaad omdat je niet zo tekeer mocht gaan tegen haar “vriendje”,’ zegt Khalil lachend.

Ik rol met mijn ogen. ‘Ik werd gek van haar adoratie voor Seven. Volgens mij kwam ze vaak alleen maar langs voor hem.’

‘Nee, ze wilde jouw Harry Potter-films zien. Hoe heetten we ook alweer? Het gangstertrio. Strakker dan...’

‘... de neusgaten van Voldemort. Man, wat suf.’

‘Echt, hè?’ zegt hij.

We lachen, maar er ontbreekt iets. Of liever gezegd: er ontbreekt íemand. Natasha.

Khalil kijkt naar de weg. ‘Gek dat het al zes jaar geleden is, vind je ook niet?’

We schrikken van een sirene en zien blauwe zwaailichten in de achteruitkijkspiegel.

2

Toen ik twaalf was, wilden mijn ouders twee keer ergens over praten.

Het ene gesprek ging uiteraard over de bloemetjes en de bijtjes. Of een aangepaste versie daarvan. Mijn moeder, Lisa, is gediplomeerd verpleegster en ze vertelde wat waarin moest, en vooral wat er voorlopig nog níét hierin, daarin, of waar dan ook in moest. Toen dacht ik sowieso niet dat er ooit iets in zou gaan. Terwijl alle andere meiden ergens in de brugklas borsten kregen, bleef ik zo plat als een dubbeltje.

Het andere gesprek ging over wat ik moest doen als ik werd aangehouden door de politie.

Mijn moeder wond zich daarover op en zei tegen mijn vader dat ik daar nog te jong voor was. Hij beweerde dat ik niet te jong was om gearresteerd of neergeschoten te worden.

‘Starr-Starr, altijd doen wat ze zeggen,’ zei hij. ‘Hou je handen zo dat ze ze kunnen zien. Geen onverwachte bewegingen maken. Alleen praten als je iets gevraagd wordt.’

Ik wist dat hij het meende. Mijn vader heeft de grootste bek van iedereen die ik ken, en als hij zegt dat je je mond moet houden, dan hou je je mond.

Ik hoop dat iemand dit gesprek ook met Khalil gevoerd heeft.

Hij vloekt binnensmonds, zet Tupac zachter en manoeuvreert de Impala naar de kant van de weg. We staan op Carnation, waar bijna de helft van de huizen leegstaat en bijna alle straatverlichting kapot is. Behalve wij en de politie is er verder niemand.

Khalil zet de motor uit. ‘Benieuwd wat die gek moet.’

De agent parkeert en zet zijn grote licht aan. Ik moet met mijn ogen knipperen om niet verblind te worden.

Ik herinner me nog iets wat mijn vader zei. *Als je niet alleen bent, duim dan maar dat de anderen niets bij zich hebben, anders ben jij ook de klos.*

‘Je hebt toch hoop ik niks in de auto liggen, hè?’ vraag ik.

Hij kijkt in de zijspiegel naar de agent. ‘Neuh.’

De agent nadert het portier aan de bestuurderskant en tikt op het raampje. Khalil draait het omlaag. Alsof we nog niet genoeg verblind zijn, schijnt de agent met zijn zaklamp in ons gezicht.

‘Rijbewijs, autopapieren, verzekeringsbewijs.’

Khalil begaat een fout – hij doet niet wat de agent zegt. ‘Waarom houdt u ons aan?’

‘Rijbewijs, autopapieren, verzekeringsbewijs.’

‘Ik vroeg waarom u ons aanhoudt.’

‘Khalil,’ zeg ik smekend. ‘Doe nou maar gewoon wat hij vraagt.’

Khalil kreunt en pakt zijn portefeuille. De agent volgt zijn bewegingen met de zaklamp. Mijn hart gaat tekeer, maar mijn vaders instructies galmen door mijn hoofd: *Kijk goed naar de agent. En als je het nummer op zijn penning kunt onthouden: nog beter.*

Doordat de zaklamp Khalils handen volgt, kan ik het nummer op zijn penning lezen – een-vijftien. Hij is blank, eind dertig tot begin veertig, heeft korte bruine stekels en een dun litteken op zijn bovenlip.

Khalil overhandigt de agent zijn papieren en rijbewijs.

Een-Vijftien bestudeert ze. ‘Waar komen jullie nu vandaan?’

‘Wat maakt dat uit?’ zegt Khalil, en hij zegt daarmee dat het hem niks aangaat. ‘Waarom hield u me aan?’

‘Je hebt een kapot achterlicht.’

‘Krijg ik een bekeuring, ja of nee?’ vraagt Khalil.

‘Weet je wat? Stap maar uit, bijdehandje.’

‘Geef me nou maar gewoon een bekeu...’

‘Uitstappen! Handen omhoog zodat ik ze kan zien.’

Khalil stapt uit met zijn handen omhoog. Een-Vijftien trekt aan zijn arm en drukt Khalil tegen het achterportier.

Ik probeer iets te zeggen. ‘Hij bedoelde het...’

‘Handen op het dashboard!’ blaft de agent tegen me. ‘Stilzitten!’

Ik doe wat hij zegt, maar mijn handen trillen te erg om ze stil te kunnen houden.

Hij fouilleert Khalil. ‘Oké, blaaskaak, eens zien wat we kunnen vinden.’

‘Niks,’ zegt Khalil.

Een-Vijftien fouilleert Khalil nóg twee keer. Zonder resultaat.

‘Blijven staan,’ zegt hij tegen Khalil. ‘En jij,’ roept hij door het raampje, ‘blijf stilzitten.’

Ik knik niet eens.

De agent loopt terug naar de politieauto.

Mijn ouders hebben me geleerd niet bang te zijn voor de politie, maar om niks stoms te doen als ze in de buurt zijn. Ze hebben me geleerd dat het niet slim is om je te verroeren als een agent met zijn rug naar je toe staat.

Khalil doet het wel. Hij loopt naar zijn portier.

Onverwachte bewegingen maken is niet slim.

Khalil doet het wel. Hij maakt het portier open.

‘Gaat-ie, Starr?’

Pang!

Eén. Khalils lijf schokt. Er spat bloed van zijn rug. Hij houdt zichzelf overeind door het portier vast te pakken.

Pang!

Twee. Khalil snakt naar adem.

Pang!

Drie. Khalil kijkt me aan, verbaasd.

Hij valt neer.

Ik ben weer tien jaar oud en zie Natasha vallen.

Er ontsnapt een ijzingwekkende gil uit mijn binnenste, die ontploft in mijn keel en uit elke porie van mijn lichaam naar buiten komt.

Mijn instinct zegt dat ik me niet moet verroeren, maar de rest schreeuwt dat ik me om Khalil moet bekommeren. Ik spring uit de Impala en haast me naar de andere kant. Khalil staart naar de hemel alsof hij hoopt God te zien. Zijn mond staat open alsof hij wil gillen. Ik gil hard genoeg voor ons beiden.

‘O nee, nee, nee,’ is alles wat ik kan uitbrengen, alsof ik een kind van één ben dat nog geen andere woorden kent. Ik weet niet hoe ik naast hem terecht ben gekomen. Mijn moeder zei ooit dat als iemand neergeschoten is, je het bloeden moet proberen te stoppen, maar het zit overal. Te veel bloed.

‘O nee, nee, nee.’

Khalil beweegt niet meer. Hij zegt geen woord. Hij kijkt me niet eens aan. Zijn lichaam verstijft, en hij is dood. Ik hoop dat hij God ziet.

Er schreeuwt iemand.

Ik kijk door mijn tranen. Agent Een-Vijftien schreeuwt tegen me en richt hetzelfde pistool op me waarmee hij mijn vriend doodschoot.

Ik doe mijn handen omhoog.

3

Ze laten Khalil op straat liggen alsof hij een bewijsstuk is. Politiewagens en ambulances staan met hun zwaailichten aan in Carnation Street. Er staan mensen te kijken, ze willen weten wat er gebeurd is.

‘Shit man,’ zegt een of andere gast. ‘Ze hebben hem vermoord!’

De politie zegt dat iedereen weg moet gaan. Niemand luistert.

De ambulancebroeders kunnen niks meer voor Khalil doen en dus zetten ze mij maar in de ziekenwagen. Ik zit in het felle licht en buiten verrekt iedereen zijn nek om me te kunnen zien.

Ik voel me niet bijzonder. Ik voel me misselijk.

De politie onderzoekt Khalils auto. Ik wil zeggen dat ze daarmee moeten stoppen. *Leg alstublieft iets over hem heen. Doet u alstublieft zijn ogen dicht. Ga bij zijn auto vandaan. Laat zijn borstel liggen.* Maar er komt niets uit mijn mond.

Een-Vijftien zit op de stoep met zijn gezicht in zijn handen. Een andere agent klopt op zijn schouder en zegt dat het wel goed komt.

Eindelijk leggen ze een laken over Khalil heen. Daaronder kan hij niet ademhalen. Ik kan niet ademhalen.

Ik kan het niet.

Haal adem.

Ik snak naar adem.

En snak naar adem.

En snak naar adem.

‘Starr?’

Twee bruine ogen met lange wimpers verschijnen voor me. Ze lijken op de mijne.

Ik was niet erg spraakzaam tegen de politie, maar het lukte me wel te zeggen hoe mijn ouders heten en wat hun telefoonnummer is.

‘Kom,’ zegt mijn vader. ‘Dan gaan we.’

Ik doe mijn mond open om iets te zeggen. Er ontsnapt een snik.

Mijn vader is opzijgegaan en mijn moeder slaat een arm om me heen. Ze wrijft over mijn rug en zegt op gedempte toon alle dingen die niet waar zijn.

‘Het komt goed, lieverd. Het komt goed.’

We blijven lang zo zitten. Uiteindelijk stappen we met hulp van mijn vader uit de ambulance. Hij slaat als een beschermend schild tegen nieuwsgierige ogen zijn arm om me heen en leidt me naar zijn Tahoe die verderop in de straat geparkeerd staat.

Hij rijdt. Zijn gezicht wordt kort verlicht door een lantaarnpaal, waardoor ik zie hoe gespannen hij is. De aders liggen dik op zijn kale hoofd.

Mijn moeder draagt haar werkkleding met de badeendjes erop. Ze draaide vanavond een extra dienst op de spoedeisende hulp. Ze veegt een paar keer haar ogen droog, ze denkt waarschijnlijk aan Khalil of realiseert zich dat ik daar ook had kunnen liggen.

Mijn maag trekt samen. Al dat bloed, en het kwam allemaal uit hem. Er zit wat op mijn handen, op de hoody van Seven, op mijn sneakers. Een uur geleden lachten we en zaten we bij te praten. Nu zit zijn bloed...

Mijn mond vult zich met warm slijm. Mijn maag knijpt zich verder dicht. Ik kokhals.

Mijn moeder kijkt via de achteruitkijkspiegel naar me.

‘Stoppen, Maverick!’

Ik val languit opzij en duw het portier open voordat de truck helemaal stilstaat. Het voelt alsof alles eruit komt en het enige wat ik kan doen is het laten gebeuren.

Mijn moeder springt uit de wagen en loopt eromheen. Ze houdt mijn haar opzij en wrijft over mijn rug.

‘Ik vind het zo erg, liefje,’ zegt ze.

Als we thuis zijn, helpt ze me met uitkleden. Sevens hoody en mijn Jordans verdwijnen in een zwarte vuilniszak; ik zie ze nooit meer terug.

Ik neem een gloeiend heet bad en schuur het vel van mijn handen om Khalils bloed eraf te krijgen. Papa draagt me naar bed en mijn moeder streelt mijn haar tot ik in slaap val.

Ik word steeds wakker van de nachtmerries. Mijn moeder herinnert me eraan dat ik moet blijven ademen, net zoals ze dat deed toen ik nog niet over mijn astma was heen gegroeid. Volgens mij zit ze de hele nacht bij me, want steeds als ik wakker word, zit ze op bed.

Maar nu is ze weg. Mijn ogen moeten wennen aan het felle licht van mijn knalblauwe muren. Volgens de wekker is het vijf uur ’s ochtends. Mijn lijf is er zo aan gewend om rond vijf uur op te staan, dat het er geen rekening mee houdt dat het zaterdagochtend is.

Ik kijk naar de glow-in-the-dark-sterren op mijn plafond en probeer me de afgelopen avond voor de geest te halen. Ik zie het feest voorbijkomen, de vechtpartij, Een-Vijftien, die Khalil en mij aanhoudt. Het eerste schot galmt in mijn oren. Het tweede. Het derde.

Ik lig in bed. Khalil ligt in het mortuarium.

Daar belandde Natasha ook. Dat was zes jaar geleden, maar ik herinner me nog precies wat er die dag gebeurde. Ik dweilde de vloer van onze supermarkt, ik spaarde voor mijn eerste paar J’s, toen Natasha naar binnen rende. Ze was dik (volgens haar moeder was het puppyvet), had een donkere huid en ingevlochten haar dat er altijd uitzag of het net gedaan was. Ik wilde dolgraag zulke vlechten.

‘Starr, de brandkraan op Elm Street is gesprongen!’ zei ze.

Met andere woorden: een gratis waterpretpark. Ik weet nog dat

ik mijn vader smekend aankeek. Hij zei dat ik mocht gaan, als ik over een uur maar terug was.

Ik denk niet dat ik water ooit zo hoog heb zien spuiten als toen. Zo'n beetje iedereen uit de buurt was er. Om lol te maken. Ik zag de auto als eerste. Er stak een getatoeëerde arm uit, Glock in de hand. Natasha spetterde in het water, helemaal blij. Toen...

Pang! Pang! Pang!

Ik dook in een rozenstruik. Tegen de tijd dat ik opstond, riep iemand: 'Bel 911!' Eerst dacht ik dat ik het zelf was, want er zat bloed op mijn T-shirt. Maar dat kwam door de doorns van de rozenstruik. Het was Natasha. Haar bloed vermengde zich met het water, er liep een rode rivier over de straat.

Ze zag er bang uit. We waren tien, we wisten niet wat er gebeurde als je dood was. Dat weet ik nog steeds niet, en zij werd gedwongen om erachter te komen, ook al wilde ze dat niet.

Ik weet dat ze dat niet wilde. Net zoals Khalil het niet wilde.

Mijn slaapkamerdeur gaat zachtjes open en mijn moeder kijkt om het hoekje. Ze probeert te glimlachen. 'Je bent wakker.'

Ze komt weer op bed zitten en legt een hand op mijn voorhoofd, ook al heb ik geen koorts. Ze verzorgt zoveel zieke kinderen dat het vanzelf gaat. 'Hoe voel je je, Hamstertje?'

Die bijnaam. Mijn ouders beweren dat ik altijd wel ergens op zat te knagen nadat ik van de flesvoeding af was. Zoveel eet ik allang niet meer, maar die bijnaam raak ik niet meer kwijt. 'Moe,' zeg ik. Mijn stem is lager dan normaal. 'Ik wil in bed blijven.'

'Dat begrijp ik, lieverd, maar ik wil je niet alleen laten.'

Maar dat wil ik nou juist zo graag, alleen zijn. Ze staart me aan, maar het is alsof ze naar vroeger kijkt, naar het meisje met staartjes en vooruitstekende tanden, dat zeker wist dat ze een Powerpuff Girl was. Dat voelt vreemd, maar tegelijkertijd ook heel veilig en vertrouwd.

'Ik hou van je,' zegt ze.

'En ik van jou.'

Ze staat op en steekt haar hand uit. 'Kom. Dan maak ik iets te eten voor je.'

We lopen langzaam richting de keuken. Black Jesus hangt gekruisigd op een schilderij in de gang, ernaast een ingelijste foto van Malcolm X met een geweer in zijn handen. Oma vindt het nog steeds niks dat ze naast elkaar hangen.

We wonen in haar oude huis. Ze schonk het aan mijn ouders toen mijn oom Carlos haar bij hem in huis haalde in zijn gigantische villa in een buitenwijk. Oom Carlos vond het maar niks dat ze alleen woonde in Garden Heights, helemaal sinds gebleken is dat er bij bejaarden vaker wordt ingebroken en ze vaker beroofd worden. Mijn oma ziet zichzelf niet als bejaarde. Ze weigerde te verhuizen, zei dat het haar thuis was en dat ze zich niet door criminelen liet verjagen, zelfs niet toen bij een inbraak haar tv werd gestolen. Ongeveer een maand later beweerde oom Carlos dat tante Pam en hij haar nodig hadden om op de kinderen te passen. Omdat tante Pam volgens oma nog geen water kan koken, stemde ze uiteindelijk in met de verhuizing. Ons huis is echter niet geheel oma-vrij, met zijn permanente geur van potpourri, bloemetjesbehang en roze accenten in vrijwel elke kamer.

Papa en Seven zitten in de keuken te praten tot ze ons horen. Ze vallen stil zodra we binnenkomen.

'Goedemorgen, meisje.' Papa staat op van tafel en geeft me een zoen op mijn voorhoofd. 'Beetje kunnen slapen?'

'Ja,' lieg ik terwijl hij me in een stoel zet. Seven kijkt alleen maar.

Mama trekt de ijskast open, de deur hangt vol afhaalmenu's en fruitvormige magneten. 'Zeg het maar, Hamstertje,' zegt ze. 'Wil je kalkoenspek of gewoon spek?'

'Gewoon.' Ik ben verbaasd dat ik mag kiezen. We hebben nooit varkensvlees. We zijn geen moslims. Eerder 'christelims'. Mam trad toe tot de Christ Temple Church toen ze in oma's buik zat. Papa gelooft in Black Jesus, maar hangt eerder het tienpuntenprogramma van de Black Panthers aan dan de tien geboden. Hij is het eens met

de Nation of Islam, maar kan zich er niet overheen zetten dat ze Malcolm X misschien vermoord hebben.

‘Varken in mijn huis,’ gromt mijn vader en hij gaat naast me zitten. Seven zit grijnsend tegenover hem. Seven en mijn vader lijken zoveel op elkaar dat ze dezelfde persoon op een andere leeftijd zouden kunnen zijn. Zet mijn broertje Sekani erbij en je hebt één persoon op achtjarige, zeventienjarige en zesendertigjarige leeftijd. Ze zijn heel donker, slank, en hebben lange, bijna vrouwelijke wimpers. Sevens dreadlocks zijn lang genoeg om mijn kale vader en kortharige Sekani allebei een volle bos haar te geven.

Wat mij betreft is het net of God de huidskleur van mijn ouders in een pot verf gemixt heeft om tot mijn mediumbruine kleurtje te komen. Wel heb ik mijn vaders wimpers geërfd – en helaas ook zijn wenkbrauwen. Voor de rest lijk ik meer op mijn moeder, met mijn grote bruine ogen en iets te weinig voorhoofd.

Mama loopt met het spek achter Seven langs en knijpt hem in zijn schouder. ‘Lief van je dat je gisteren op je broer paste zodat wij...’ Haar stem stokt, maar de rest van haar zin hangt tussen ons in. Ze schraapt haar keel. ‘Heel fijn.’

‘Geen probleem. Ik wilde er sowieso even uit.’

‘Bleef King weer slapen?’ vraagt papa.

‘Hij kan net zo goed bij ons komen wonen. Iesha zei ook al...’

‘Hé,’ zegt papa. ‘Ik wil niet dat je je moeder bij haar voornaam noemt alsof je volwassen bent.’

‘Ik zou willen dat iemand in dat huishouden eindelijk eens volwassen werd,’ zegt mama. Ze pakt een braadpan en roept de gang in: ‘Sekani, laatste keer. Als je dit weekend naar Carlos wilt, moet je nú opstaan. Ik ga voor jou echt niet te laat op mijn werk komen.’ Ik denk dat ze nu overdag moet werken vanwege gisteravond.

‘Ik weet precies wat er gaat gebeuren, pa,’ zegt Seven. ‘Hij slaat haar, zij wijst hem de deur. Hij komt terug, zegt dat hij veranderd is. Alleen moet hij nu met zijn poten van mij afblijven.’

‘Je kunt altijd hier komen wonen,’ zegt papa.

‘Weet ik, maar ik kan Kenya en Lyric niet alleen laten. Die mafkees is gek genoeg om hen ook te slaan. Zal hem weinig kunnen schelen dat het zijn dochters zijn.’

‘Oké,’ zegt papa. ‘Maar zeg niks tegen hem. Als hij je met één vinger aanraakt, dan laat je mij het maar afhandelen.’

Seven knikt en kijkt me aan. Hij doet zijn mond open, blijft een tijdje zo zitten en zegt dan: ‘Wat erg wat er gisteren gebeurd is, Starr.’

Eindelijk durft iemand te erkennen wat als een donderwolk boven de tafel hangt, waarmee ik dus eigenlijk ook erkend word.

‘Thanks,’ zeg ik, hoewel dat wel raar is. Ik verdien geen medeleven. Dat moet naar de familie van Khalil.

Alleen het geluid van knetterend spek in de braadpan is te horen. Het is alsof ik een sticker op mijn voorhoofd heb waar ‘breekbaar’ op staat, en in plaats van iets te zeggen waardoor ik zou kunnen breken, zwijgt iedereen liever.

Die stilte is vreselijk.

‘Ik had je hoody geleend, Seven,’ mompel ik, om maar iets te zeggen. Alles beter dan die stilte. ‘Mama heeft ’m weggegooid. Khalils bloed...’ Ik slik. ‘Zijn bloed zat erop.’

‘O...’

Dan zwijgt iedereen weer.

Mama draait zich om naar de pan. ‘Het slaat helemaal nergens op. Dat jochie...’ zegt ze bedrukt. ‘Hij was nog maar een kind.’

Papa schudt zijn hoofd. ‘Het joch deed geen vlieg kwaad. Dit verdiende hij niet.’

‘Waarom hebben ze hem doodgeschoten?’ vraagt Seven. ‘Bedreigde hij iemand of zo?’

‘Nee,’ zeg ik zacht.

Ik staar naar de tafel. Ik voel dat iedereen me weer zit aan te kijken.

‘Hij deed helemaal niks,’ zeg ik. ‘Wij allebei niet. Khalil had niet eens een pistool.’

Papa blaast langzaam uit. ‘De buurt wordt gek als ze daarachter komen.’

‘Er wordt door buurtbewoners al over getwitterd,’ zegt Seven. ‘Dat zag ik gisteren.’

‘Wordt je zus ook genoemd?’ vraagt mama.

‘Nee, alleen “R.I.P. Khalil” en “fuck de politie” en zo. Ik denk niet dat ze het fijne ervan weten.’

‘Wat moet ik doen als ze daarachter komen?’ vraag ik.

‘Wat bedoel je, lieverd?’ vraagt mijn moeder.

‘Behalve de politie was er verder niemand, behalve ik. En je weet hoe het gaat. Het wordt landelijk nieuws. Mensen worden met de dood bedreigd, in een hoek gedreven door de politie, dat soort dingen.’

‘Dat laat ik bij jou niet gebeuren,’ zegt papa. ‘Wij allemaal niet.’ Hij kijkt mama en Seven aan. ‘Niemand hoeft te weten dat Starr erbij was.’

‘Sekani ook niet?’ vraagt Seven.

‘Nee,’ zegt mama. ‘Beter van niet. Laten we het maar over iets anders hebben.’

Ik heb het al zo vaak zien gebeuren: er wordt een zwarte doodgeschoten omdat hij zwart is en de pleuris breekt uit. Ik heb zelf ook #rip getweet, foto’s geliket op Tumblr en alle mogelijke petitie’s ondertekend. Ik heb altijd gezegd dat als ik degene was die het zou zien gebeuren, ik ontzettend veel stampij zou maken, ervoor zou zorgen dat de hele wereld het wist.

Nu ben ik diegene en durf ik mijn mond niet open te doen.

Ik heb zin om thuis te blijven en *The Fresh Prince of Bel-Air* te kijken, mijn lievelingsserie aller tijden. Volgens mij ken ik alle afleveringen uit mijn hoofd. Klopt, het is hilarisch, maar het is ook of ik iets van mezelf op het scherm zie. Ik herken me zelfs in de begintune. Een paar bendeleden met kwaad in de zin zorgden voor opschudding in de buurt en vermoordden Natasha. Mijn

ouders waren bang, en hoewel ze me niet in een rijkeluisbuurt bij mijn oom en tante lieten wonen, stuurden ze me wel naar een particuliere kakschool.

Ik wilde alleen dat ik net zo mezelf kon zijn op Williamson als Will zichzelf was in Bel-Air.

Ik wil ook thuisblijven zodat ik Chris kan terugbellen. Na gisteravond slaat het nergens op om nog boos op hem te zijn. Of ik kan Hailey en Maya bellen, de meiden over wie Kenya zegt dat het geen vriendinnen zijn. Ik denk dat ik wel weet waarom ze dat vindt. Ik nodig ze nooit thuis uit. Waarom zou ik? Ze wonen in minilandhuizen. Ik woon alleen mini, zonder het landhuis.

Ik maakte de fout door ze in de brugklas uit te nodigen voor een logeerpartijtje. We mochten van mama onze nagels doen, net zo lang opblijven als we wilden en zoveel pizza eten als we wilden. Het zou net zo vet worden als de weekendjes bij Hailey die we nog steeds af en toe hebben. Ik nodigde Kenya ook uit, zodat we eindelijk eens met z'n vieren konden chillen.

Hailey kwam niet. Ze mocht van haar vader niet 'in het getto' slapen. Dat hoorde ik mijn ouders tegen elkaar zeggen. Maya kwam wel, maar wilde dezelfde avond nog worden opgehaald door haar vader en moeder. Er was een schietpartij vanuit een rijdende auto bij ons om de hoek en ze werd bang van de schoten.

Toen besepte ik dat Williamson en Garden Heights twee verschillende werelden zijn, die ik gescheiden moet houden.

Het doet er weinig toe waar ik vandaag zin in heb – mijn ouders bepalen wat ik ga doen. Mama zegt dat ik met papa naar de winkel moet. Voordat Seven naar zijn werk gaat, komt hij in zijn Best Buy-polo en kakibroek naar mijn kamer om me een knuffel te geven.

'Hou van je,' zegt hij.

Dat is nou precies waarom ik het stom vind als er iemand doodgaat. Mensen doen dingen die ze anders nooit zouden doen. Zelfs mijn moeder knuffelt me langer en steviger en liever dan normaal.

Sekani daarentegen pikt spek van mijn bord, speelt met mijn telefoon en gaat expres op mijn tenen staan als hij weggaat. Ben ik blij om.

Ik zet buiten een bak hondenvoer en overgebleven spek neer voor onze pitbull, Brickz. Papa noemde hem zo omdat hij zijn hele leven al zo zwaar is als een stapel stenen. Zodra hij me ziet, springt hij op en probeert zich los te rukken. En als ik dichtbij genoeg ben springt hij tegen mijn benen en gooit me bijna omver.

‘Af!’ zeg ik. Hij zakt door zijn achterpoten, gaat in het gras zitten janken en zet grote puppy-ogen op. Zijn manier om sorry te zeggen.

Ik weet dat pitbulls agressief kunnen zijn, maar Brickz is meestal een schoothondje. Een gróót schoothondje. Maar als iemand hier probeert in te breken, maken ze kennis met die ándere Brickz.

Terwijl ik Brickz voer en zijn waterbak vul, haalt papa boerenkool uit de tuin. Hij knipt rozen af die bloemen zo groot als mijn vuist hebben. Mijn vader brengt hier ’s avonds uren door, hij zaait, bewerkt en praat. Hij beweert dat een goed gesprek een goede tuin oplevert.

Een klein halfuur later rijden we met de raampjes open in zijn truck. ‘*What’s going on?*’ vraagt Marvin Gaye op de radio.

Het is nog donker buiten, hoewel de zon door de wolken breekt, en er is bijna niemand op straat. Zo vroeg in de ochtend kun je hier de tientonnars op de snelweg horen rijden.

Papa neuriet mee met Marvin, maar hij kan voor geen meter maat houden. Hij draagt een t-shirt van de Lakers, met niets eronder, waardoor de tattoos op zijn arm zichtbaar zijn. Een van mijn babyfoto’s kijkt me lachend aan, hij is permanent in zijn arm geëtst met eronder OM VOOR TE LEVEN, OM VOOR TE STERVEN. Seven en Sekani sieren zijn andere arm, met dezelfde tekst eronder. Liefdesbrieven in hun simpelste vorm.

‘Moeten we het nog even over gisteren hebben?’ vraagt hij.

‘Neuh.’

‘Oké. Geef maar aan wanneer wél.’